

внѣтъ работѣ, той отиваше сутринъ, а нѣкога и вечеръ въ стаята имъ. И уроцитѣ на сеньоръ Герундіо, толкози трудны, толкози мжчны, толкози невразумителны, станѣхъ при помощта на младѣтъ му учители, найпрости и найпонятны, защото намѣреніето на учителитѣ му не бѣ да правѣтъ ученика да са чуди на ученіето имъ, но да го направѣтъ да ги разумѣва.

Тѣ му тълкувахъ урока търпѣливо, и му го повтаряхъ съ чудна снисходителность до като да го земе главата му; а Пикильо са чудяше какъ сж были толкози лесни тѣзи работѣ, които другѣтъ пѣтъ му са виждахъ найтрудны и невъзможны.

Не трѣба, може бы, да премълчимъ чѣ Кармена първа са уморяваше и съкратяваше урока, за да са засмѣе или да са пошегува съ сестра си, когато Аиша, сѣкогы еднаква, хладнокрѣвна, търпѣлива и строга, не прекжсваше урока нито за минута. Съ косяна показалка въ рѣка, тя му показваше буквитѣ, словетѣ и думитѣ, а Пикильо я слѣдоваше съ прѣстъ и сричаше съ възможното вниманіе, защото знаеше че щомъ сбъркаше, немилостивата показалка са спущаше и кацваше на рѣката на невнимателныя ученикъ.

Но намѣсто да са обиди, той са благодареше на наказаніето, и на похвалитѣ на единственната си професорка които му оставаше . . . . Защото Кармена, като видѣ найподиръ че сестра ѣ изпълняше гуй дѣло подобрѣ отъ нея, остави го на нея, и само са намѣрваша на урока, и са благодарѣше да посрѣдствова когато нѣкой пѣтъ Аиша са покажеше много жестока къмъ ученика си и го наказваше съ поголѣма строгость.

Но Пикильо немаше вече нужда отъ снисходителность, Аиша го бѣ добрѣ познала. Той не само бѣ даренъ съ умъ, но умѣтъ му бѣ сжщевременно и живостень, остъръ, и имаше нужда само отъ едно разработванье за да изникне, са развие и стане бърже превъсходень. Въ малко дни той захванѣ да чете свободно, и, отъ боязнь за успѣхитѣ си, той треперяше почти да го не помислѣтъ за много ученъ